

Μητροπολίτης Ιλαρίωνας τέλεσε τη Λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου

[gallery]

Τη Θεία Λειτουργία του Αγία Βασιλείου του Μεγάλου στον Ιερό Ναό της Παναγίας Πάντων θλιβομένων η χαρά Μόσχας τέλεσε στις 14 Απριλίου 2012 ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας.

Μετά την απόλυση ο Μητροπολίτης Ιλαρίωνας κήρυξε το θείο λόγο, όπου αναφέρθηκε στο ιστορικό και τη σημασία της Λειτουργίας του Μεγάλου Σαββάτου.

Πρόκειται σύμφωνα με τον Ιεράρχη για μια άκρως εκπληκτική ακολουθία όλου του εκκλησιαστικού ενιαυτού, διότι από τη μια εντάσσεται στις ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδος, από την άλλη είναι η πρώτη πασχαλινή Θεία Λειτουργία. Οι κληρικοί άρχονται αυτής περιβεβλημένοι στις σκούρες στολές, αλλά εν συνεχεία τις αλλάζουν για να την ολοκληρώσουν σε λευκές, στο κέντρο του Ναού είναι τοποθετημένος ακόμα ο Ιερός Επιτάφιος, αλλά ακούμε την ευαγγελική αφήγηση της εκ νεκρών αναστάσεως του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ιστορικά η Λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου ως η αρχή της πασχαλινής πανηγύρεως δεν άρχιζε το πρωί, όπως τώρα, αλλά το βράδυ, και μετά τη λήξη της ο κόσμος παρέμεινε μέσα στο Ναό για να παρακολουθήσει την ανάγνωση των Πράξεων των Αποστόλων αναμένοντας την έναρξη του Πασχαλινού Όρθρου.

Υπάρχει και ένα άλλο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της ακολουθίας αυτής, διότι στην αρχαιότητα κατά τη διάρκεια αυτής γίνονταν βαπτίσεις. Γι' αυτό κατά τη Λειτουργία και ψάλλεται το «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε». Στην πρώτη χριστιανική Εκκλησία κατά τη διάρκεια της Λειτουργίας του Μεγάλου Σαββάτου οι νεοφώτιστοι στις λευκές ενδυμασίες και κρατώντας κεριά εισέρχονταν στο Ναό για να συμμετάσχουν για πρώτη φορά στη Θεία Ευχαριστεία και να κοινωνήσουν των Αγίων του Χριστού Μυστηρίων. Επομένως το Πάσχα άρχιζε με τον εορτασμό προσθήκης στην Εκκλησία νέων μελών.

Όταν ο Κύριος παρεδώθη στο θάνατο και πέθανε στο σταυρό ουδείς δε φανταζόταν ότι το γεγονός αυτό θα είναι ανατρεπτικό στην ιστορία όλης της ανθρωπότητας, ότι θα ανέτρεπε την πορεία των εκατομμυρίων ανθρώπων, διότι θα άνοιγε την εντελώς νέα προοπτική, εκείνη της αιωνίου ζωής, η

οποία υπάρχει εδώ στην επί γης ανθρώπινη ζωή μας.

«Αναμνησκόμενοι τον σταυρικό αγώνα του Κυρίου και Σωτήρος ημών στις ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδος ιδιαίτερα έντονα αισθανόμαστε ανάμεσά μας την παρουσία της αιωνιότητας. Και σήμερα ενώπιον του Τάφου του Σωτήρος ακούγοντας το «Σιγησάτω πάσα σάρξ βροτεία και στήτω μετά φόβου και τρόμου, και μηδέν γήινον εν εαυτή λογιζέσθω. Ο βασιλεύς των βασιλευόντων και Κύριος των κυριευόντων προσέρχεσθε σφαγιασθήναι και δοθήναι εις βρώσιν τοις πιστοίς» αισθανόμαστε έντονη ανάμεσά μας την παρουσία Εκείνου, ο Οποίος ήλθε για να θυσιασθεί καθώς και την παρουσία της αιωνίου και Ουρανίου Βασιλείας, την οποία μας έφερε στη γή και μας τη χάρισε ο Χριστός.

Δεν είναι ανάγκη πλέον να ζούμε εν αναμονή της Βασιλείας του Θεού, εν ελπίδι σε αυτή, πρέπει να ζούμε την παρουσία της, διότι είναι εδώ και τώρα, ακριβώς όπως παρών είναι ανάμεσά μας ο Ίδιος Σταυρωθείς και Αναστάς Κύριος».

Δεν είναι τυχαίο ότι ο Απόστολος Παύλος μας υπενθυμίζει ότι «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν, Χριστόν ενεδύθημεν». Δεν έχουμε απλά βαπτισθεί στο Χριστό αλλά στο σταυρικό Του θάνατο, ο οποίος έγινε διά τη σωτηρία όλου του ανθρώπινου γένους. Έχουμε βαπτισθεί στο θάνατό Του διότι αφού βαπτισθήκαμε έχουμε πεθάνει για την αμαρτία. Εάν και πάλι διαπράττουμε αμαρτίες, πεθαίνουμε για την αιώνια ζωή, αλλά τα Μυστήρια της μετανοίας και της Θείας Κοινωνίας μας ανασταίνουν στην αιώνια ζωή.

Τις πιο φωτεινές στιγμές της ζωής μας όπως η εορτή του Αγίου Πάσχα ο Κύριος μας αφήνει να αισθανόμαστε ότι μας συγχωρεί όσα και αν πράττουμε στην επίγεια μας ζωή, είναι πρόθυμος να δεχθεί τη μετάνοιά μας και έτοιμος να μας φέρει στην Ουράνια Βασιλεία Του, με προϋπόθεση να τα θελήσουμε οι ίδιοι. Αυτός είναι ο λόγος διατί το Μεγάλο Σάββατο είναι μια ημέρα καθ'ην αναμνησκόμεθα του ανακειμένου στον τάφο Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δεν είναι ημέρα πένθους, αλλά χαράς, η οποία είναι διαποτισμένη ήδη από το αίσθημα της παρουσίας ανάμεσά μας του Αναστάντος Σωτήρος ημών, όταν προγευόμεθα της μελλούσης ζωής και της καθολικής αναστάσεως.

Να προσκυνήσουμε με ευλάβεια τον Τάφο του Κυρίου και Σωτήρος ημών, να Τον παρακαλέσουμε ώστε άπαξ ενδεδυμένοι το Χριστό δια παντός να διατηρήσουμε μέσα μας τη μνήμη Του και την ζωντανή Του παρουσία, ώστε άπαξ γινόμενοι οι μαθητές Του, σε όλη τη ζωή μας να επιτελούμε την αποστολή, την οποία μας ανέθεσε ο Ίδιος και έως θανάτου να μείνουμε αφοσιωμένοι σε Αυτόν, εάν προκύψει ανάγκη, διότι στο θάνατό Του βαπτισθήκαμε. Να προσευχόμαστε ώστε μετά το θάνατο να μας αναμένει η αιώνια ζωή, η οποία ανέτειλε εκ του Τάφου του Ζωοδότου. Αμήν».

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/54315/>